

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **FOCUS - METAL, s.r.o.**, se sídlem Jiráskova 399/11, Krásno nad Bečvou, zastoupena Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem Poštovní 39/2, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 14. 10. 2021, č. j. 52 A 11/2021 - 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2021, č. j. KrÚ - 6058/2021/108/OMSŘI/Es, bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání žalobkyně ze dne 29. 8. 2020 proti: 1) rozhodnutí Místního národního výboru v Dolní Čermné ze dne 10. 7. 1991, č. j. 58/91/328/1/P, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby „Lanškroun – vodovod II. stavba“ (dále též „rozhodnutí o umístění stavby ze dne 10. 7. 1991“); 2) rozhodnutí Obecního úřadu Dolní Čermná ze dne 12. 10. 1992, č. j. 47/92/332/2/P, jímž bylo vydáno stavební povolení na výše zmíněnou stavbu (dále též „stavební povolení ze dne 12. 10. 1992“); a 3) rozhodnutí Obecního úřadu Dolní Čermná ze dne 28. 12. 1995, č. j. Výst. 77/95/332/4/P, jímž bylo povoleno užívání uvedené stavby (dále též „kolaudační rozhodnutí ze dne 28. 12. 1995“).

II.

[2] Žalobkyně napadla uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou. Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále též „krajský soud“) žalobu zamítl. Ztotožnil se se závěrem žalovaného o nepřipustnosti odvolání žalobkyně.

I podle jeho názoru žalobkyně nebyla účastníkem uvedených prvostupňových řízení (nemovitosti, kterých se daná řízení týkala, vlastnil v době vedení a ukončení uvedených prvostupňových správních řízení jiný vlastník než žalobkyně; žalobkyně nemovitosti nabyla až v roce 2005), přičemž odvolání podala až po uplynutí několika let po právní moci prvostupňových rozhodnutí. Krajský soud přitom považoval závěry žalovaného stran otázky doručení zmíněných rozhodnutí, jakož i stran jejich právní moci, za úplné a správné. Rozhodnutí o umístění stavby ze dne 10. 7. 1991 a stavební povolení ze dne 12. 10. 1992 nabyly právní moci v roce 1992, kolaudační rozhodnutí pak v roce 1996. Krajský soud dodal, že žalobkyně nepodala odvolání proti uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bezprostředně poté, co nemovitosti nabyly (v roce 2005), ale až v roce 2020. Krajský soud poukázal i na absenci tvrzení o konkrétním zkrácení práv žalobkyně v odvolacím a žalobním řízení. K přehodnocení závěrů žalovaného neshledal soud důvod ani na základě judikatury správních soudů. Z ní podle krajského soudu naopak vyplývá podpora pro závěry žalovaného. Z uvedených důvodů neshledal krajský soud důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného a žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek stěžovatelky, které pro přehlednost uspořádal takto. V prvním okruhu námitek stěžovatelka dovozovala nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Ten se nezabývá všemi uplatněnými námitkami a rozhodnými skutečnostmi. Ve druhém okruhu dovozovala nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, zejména pak stran právní moci prvostupňových rozhodnutí. V dalším okruhu námitek nesouhlasila s právním posouzením věci. Krajský soud pochybil, pokud aproboval závěr žalovaného o nepřípustnosti odvolání. Nepřípadná je i argumentace krajského soudu stran nutnosti konkretizace zkrácení práv. Pokud krajský soud konstatoval, že stěžovatelka netvrdila, v čem jsou její práva v roce 2020 krácena a jak mohou být povolenými a zkolaudovanými stavbami omezena nebo dotčena, pak takového tvrzení není potřeba. Již jen samotná skutečnost, že s vlastníkem pozemků nebylo ve správním řízení jednáno, je dostatečná ke kasaci napadených rozhodnutí. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a na rozsudek krajského soudu.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[7] Kasační stížnost je opravný prostředek směřující proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Jedná se tedy o mimořádný opravný prostředek. V rámci řízení o kasační stížnosti se zkoumá, zda se správní orgán, resp. krajský soud nedopustily vad či nezákonnosti v řízení, pro které by jejich rozhodnutí bylo nutno zrušit. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[8] Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě uplatněné argumentace důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Krajský soud posoudil věc v souladu s právní úpravou a navazující judikaturu. V řízení nedošlo ani k žádným vadám, pro které by nemohl rozsudek krajského soudu obstát. To stejné platí i pro rozhodnutí žalovaného. Ke konkrétním námitkám dodává soud následující.

[9] Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí se stěžovatelkou, že by řízení bylo zatíženo vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76). Tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Krajský soud se srozumitelně a úplně vypořádal se všemi stěžejními žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. Nepřezkoumatelné neshledává soud ani úvahy krajského soudu stran nabytí právní moci předmětných prvostupňových rozhodnutí, resp. nepřipustnosti předmětného odvolání stěžovatelky, tedy jádra dané věci. Plně přezkoumatelné jsou i navazující úvahy krajského soudu. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozhodnutí přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, atd.).

[10] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani námitky poukazující na naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[11] Namítaný kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytykanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

[12] Žádné takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu má závěr žalovaného o nepřijatelnosti odvolání dostatečnou oporu ve spisu. Skutkový stav byl v uvedeném ohledu zjištěn dostatečně, má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68). Žalovaný se důkladně zabýval všemi rozhodnými otázkami, vč. otázky doručování a nabytí právní moci jednotlivých prvostupňových rozhodnutí a ty správně posoudil (viz dále). Nebylo přitom povinností žalovaného (a návazně ani krajského soudu) zkoumat, zda a nakolik mohla stěžovatelka na základě dražební vyhlášky vědět o vlastnostech nabývaných nemovitostí, o užívacích titulech atp., jakož ani další otázky nemající vztah k nepřijatelnosti odvolání. Nejvyšší správní soud dodává, že argumentace žalovaného stran nepřijatelnosti odvolání je plně srozumitelná a netrpí žádnými rozpory (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25, atp.).

[13] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám dovozujícím naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 As 126/2011 - 124).

[14] Krajský soud se nesprávného právního posouzení nedopustil. Nejvyšší správní soud se s jeho posouzením plně ztotožnil, neboť to má plnou oporu v právní úpravě a navazující judikatuře.

[15] V dané věci podala stěžovatelka (v roce 2020) k žalovanému odvolání proti třem rozhodnutím prvostupňových správních orgánů, a to: 1) proti rozhodnutí Místního národního výboru v Dolní Čermné ze dne 10. 7. 1991, č. j. 58/91/328/1/P, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby „Lanškroun – vodovod II. stavba“ (rozhodnutí o umístění stavby ze dne 10. 7. 1991), 2) proti rozhodnutí Obecního úřadu Dolní Čermná ze dne 12. 10. 1992, č. j. 47/92/332/2/P, jímž bylo vydáno stavební povolení na výše zmíněnou stavbu (stavební

pokračování

povolení ze dne 12. 10. 1992), a 3) proti rozhodnutí Obecního úřadu Dolní Čermná ze dne 28. 12. 1995, č. j. Výst. 77/95/332/4/P, jímž bylo povoleno užívání této stavby (kolaudační rozhodnutí ze dne 28. 12. 1995).

[16] Žalovaný tedy posuzoval odvolání směřující proti rozhodnutím vydaným prvostupňovými správními orgány před více než 20 lety. Zjistil, že všechna rozhodnutí byla doručena tehdejšími účastníkům řízení a následně nabyla právní moci. Rozhodnutí o umístění stavby ze dne 10. 7. 1991 i stavební povolení ze dne 12. 10. 1992 nabyla právní moci již v roce 1992. Právní moci pak nabylo i kolaudační rozhodnutí ze dne 28. 12. 1995, a to v roce 1996. Žalovaný připustil, že při doručování kolaudačního rozhodnutí došlo k pochybení, to však nemělo vliv na právní moc rozhodnutí. Prvostupňový orgán pochybil, pokud kolaudační rozhodnutí formálně správně nedoručoval státnímu podniku Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, podle žalovaného však tomuto orgánu nakonec rozhodnutí fakticky doručeno bylo. K tomu uvedl, že kolaudační rozhodnutí bylo příslušným správním orgánem doručeno společnosti Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a. s. na adresu Slezská 350, Jablonné nad Orlicí. Na téže adrese sídlil i státní podnik Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí. Oba subjekty přitom tehdy řídil Ing. Z. S., který byl ředitelem jak státního podniku Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, tak i společnosti Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a. s. Z uvedeného žalovaný dovodil, že kolaudační rozhodnutí bylo fakticky doručeno i Vodovodům a kanalizacím Jablonné nad Orlicí, státnímu podniku (právnímu předchůdci MILNEA s. p., od kterého nabyla v roce 2005 předmětné nemovitosti stěžovatelka).

[17] Podle názoru Nejvyššího správního soudu uvedený závěr konvenuje rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118 a navazují judikatuře. Z ní vyplývá, že za doručené lze považovat i rozhodnutí, které nebylo formálně správně doručováno, pokud se s ním adresát fakticky seznámil. Stěžovatelka přitom ani v kasační stížnosti nepředložila žádná relevantní tvrzení či podklady, ze kterých by bylo lze usuzovat na nesprávnost závěru žalovaného o doručení a následném nabytí právní moci uvedených rozhodnutí. Její argumentace byla obecná. Obecně uváděla, že nebylo prokázáno, že by předmětná prvostupňová rozhodnutí byla řádně doručena, resp. že by se s nimi její právní předchůdci seznámili. V tomto ohledu však žádné podklady nepředložila, natož pak podklady, které by zpochybňovaly ve spisu uvedené údaje o doručení a právní moci uvedených prvostupňových rozhodnutí. Nezpochybnila ani fakticitu doručení kolaudačního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelka ani netvrdila, že by její právní předchůdci (Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, resp. MILNEA s. p., od kterého nabyla v roce 2005 předmětné nemovitosti stěžovatelka) brojili proti nedoručení výše specifikovaných rozhodnutí (vč. kolaudačního rozhodnutí), resp. proti dalším vadám rozhodnutí. Námitky v tomto směru začala stěžovatelka (která nemovitosti nabyla již v roce 2005, a to v dražbě) uplatňovat až v roce 2020.

[18] Takovou situací se již přitom Nejvyšší správní soud zabýval, a to v rozsudku ze dne 30. 4. 2010, č. j. 2 As 20/2010 - 57. V tomto rozsudku řešil přípustnost odvolání podaného právním nástupce původních vlastníků nemovitostí (účastníků stavebního řízení). Uvedl, že i přestože původní vlastníci (manželé D.) nebyli chybně považováni za účastníky řízení (a rozhodnutím jim dokonce nebylo vůbec doručeno), nelze přehlédnout, že postavení tzv. opomenutého účastníka se domáhají nikoliv tyto původní vlastníci pozemku, nýbrž teprve stěžovatel, který se stal jejich vlastníkem až v roce 2006, tzn. v době, kdy stavební řízení bylo již dávno ukončeno, a stavba byla realizována. Je přitom zřejmé, že původní vlastníci si museli být vědomi existence staveb, a přesto proti nim žádným prostředkem nebrojili. V návaznosti na uvedené 2. senát Nejvyššího správního soudu dovodil, že nepovažuje nedoručení rozhodnutí v daném případě za vadu mající vliv na právní moc vydaného stavebního povolení. Jak totiž

připomenul rozšířený senát v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, není na místě favorizovat účastníka, který – ač prokazatelně a v dostatečném rozsahu věděl, že se mu stala újma na právech vydáním rozhodnutí v řízení, v němž byl opomenut – proti tomu včas nezasáhl (z liknavosti, z důvodů spekulacních, pro zamýšlenou budoucí šikanu třetích osob), nebo prostě proto, že se zásahem do svých vlastních práv původně souhlasil; má tu místo zásada klasické římské „jurisprudence volenti not fit iniuria“, neboli „svolnému se neděje bezpráví“. K postavení stěžovatele (nástupce původních vlastníků) pak 2. senát uvedl, že ten se nemůže domáhat účastenství v daném řízení, resp. ochrany svých práv, neboť o stavbě na předmětném pozemku musel rovněž jednoznačně vědět. Pozemek koupil s vědomím o existenci staveb na něm; jeho odvolání tak nebylo lze považovat za přípustné. Stěžovatel totiž „nebyl a ani teoreticky nemohl být účastníkem stavebního řízení, ukončeného v době, kdy ještě nebyl vlastníkem dotčeného pozemku. Navíc, jak správně připomíná žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, stěžovatel koupil předmětný pozemek s vědomím, že se na něm nachází stavba, a nemůže proto tvrdit, že o ní nevěděl. (...) Lze tak shrnout, že žalovaný i krajský soud dospěli ke správnému právnímu závěru, že stěžovatel nemohl být účastníkem předmětného stavebního řízení a proto jím podanému odvolání proti stavebnímu povolení nemohlo být vyhověno.“

[19] Nutno dodat, že uvedený rozsudek napadl tehdejší stěžovatel ústavní stížností, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. II. ÚS 2023/10, odmítl. V odůvodnění uvedl, že: „[s]těžovatel ústavní stížností napadl rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a polemizoval s jeho argumentací. Především zdůraznil, že v žádné fázi řízení nebylo provedeno dokazování k vědomosti manželů D. o existenci stavebního povolení. Tvrdil, že Nejvyšší správní soud zkresluje vlastní judikaturu, na kterou v odůvodnění odkázal; konkrétně se jednalo o názory vyjádřené v rozsudku sp. zn. 2 As 25/2007, ze kterého citoval část právní věty. Za rozhodující však označil skutečnost, že on ani manželé D. až do roku 2009 o stavebním povolení nic nevěděli.“ Ústavní soud k tomu uvedl, že podstatou námitek stěžovatele je tvrzení, že v žádné fázi řízení nebylo provedeno dokazování k vědomosti jeho právních předchůdců o existenci stavebního povolení a jeho obsahu. Ústavní soud připustil, že z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že stavební povolení nebylo právním předchůdcům stěžovatele doručeno. Na druhou stranu ze spisových podkladů vyplývá, že manželé D. byli obeznámeni s předmětnou stavbou. Dodal, že stěžovatel, který pozemek kupoval v roce 2006, si při náležitě péči, kterou lze od každého kupujícího při koupi vyžadovat, „musel všimnout, že na kupovaném pozemku se nachází stavba elektrického vedení. Ochrana stavebníka, který jednal v dobré víře v regulérnost vydaného stavebního povolení, tak jak ji poskytl Nejvyšší správní soud v ústavní stížnosti napadeném rozhodnutí, je za této situace na místě. Naproti tomu právo vlastníka dotčeného pozemku, kdy k zásahu do něj došlo 18 let před tím, než se ochrany začal domáhat, již chránit nelze. A to z toho důvodu, že nebyl (a je nepodstatné, že jeho právní předchůdci a nikoliv on sám) svých práv dostatečně dbalý a neuplatnil je v časové souvislosti s předmětným zásahem, ačkoliv tak při bdělosti, kterou lze od každého vlastníka vyžadovat, učinil mohl.“

[20] Uvedený závěr musí platit v nyní projednávané věci tím spíše, když stěžovatelka nebyla přímým nástupcem původního vlastníka (účastníka prvostupňových řízení); stěžovatelka nabyla předmětné nemovitosti od společnosti MILNEA s. p. Jak již přitom bylo výše uvedeno, z ničeho nevyplývá, že by původní vlastníci předmětných nemovitostí (Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí), resp. jeho nástupce (MILNEA s. p.) brojili proti nedoručení výše specifikovaných rozhodnutí (vč. kolaudačního rozhodnutí). Námitky v tomto směru začala uplatňovat stěžovatelka až v roce 2020, a to ačkoliv nemovitosti nabyla již v roce 2005. Nejvyšší správní soud přitom přitakává závěru krajského soudu, že stěžovatelce muselo být zřejmé, jaké nemovitosti v dražbě nabyla, resp. musela si být vědoma existence staveb na nich. To stejné platí i pro předchůdce stěžovatelky. Existenci staveb na předmětných pozemcích musela stěžovatelka seznat i při běžné vlastnické bdělosti (viz shora označenou judikaturu). Lze tedy vyjít z toho, že stěžovatelka si byla již v roce 2005 (kdy získala nemovitosti v dražbě) vědoma toho, jaké

pokračování

nemovitosti získala, resp. že se na nich nacházejí předmětné stavby. I přesto odvolání podala až v roce 2020.

[21] Ze všech výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud podobně jako Ústavní soud ve věci sp. zn. II. ÚS 2023/10 dovozuje, že není namístě poskytnout stěžovatelce jí požadovanou ochranu.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem a žalovaným i v tom, že stěžovatelka řádně nekonkretizovala zkrácení svých práv. Stěžovatelka sice hovoří o zkrácení práv, ale ve skutečnosti nesdělila, v čem jsou její práva skutečně krácena. Ostatně v tomto ohledu nelze nezmínit ani celkovou obecnost kasační stížnosti. Ta je formulována povětšinou jako obecná polemika se závěry žalovaného a krajského soudu, které však mají plnou oporu v právní úpravě a shora citované judikatuře. Stěžovatelka vytrhává z rozhodnutí žalovaného a krajského soudu dílčí závěry a staví na nich důvodnost své kasační stížnosti. Rozsudek krajského soudu je však třeba vykládat ve všech souvislostech, nikoliv pouze optikou některých částí (ve kterých se krajský soud zabývá okamžikem realizace staveb, okamžikem, ke kterému se stěžovatelka s nimi seznámila, atp.). Souhrnně považuje Nejvyšší správní soud (celkovou) argumentaci krajského soudu za zcela případnou. Není názoru, že by krajský soud měl provádět na podkladě žalobní argumentace hlubší dokazování, resp. že by jeho rozsudek byl založen na nepodložených domněnkách. Rozsudek krajského soudu vychází z podkladů založených ve správním spisu, jejichž správnost se stěžovatelce nepodařilo zpochybnit. Ze spisu přitom jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka neměla být účastníkem předmětných prvostupňových řízení a návazně pak neměla být adresátem v nich vydaných rozhodnutí; ta byla doručena účastníkům řízení a následně nabyla právní moci.

[23] Důvodem ke zpochybnění právní moci předmětných rozhodnutí není ani absence plné moci ve spisu (pro zástupce investora předmětných staveb). V tomto ohledu se zdejší soud ztotožňuje s žalovaným, že ačkoliv se plná moc nedochovala, z ostatních okolností vyplývá, že oprávnění pro zastupování v daném řízení dáno bylo. To potvrzuje zejména výroková část stavebního povolení, kde je uvedeno: „*Zástupce investora VAK Jablonné n. Orł. - VIS - Vodohospodářsko-inženýrské služby, s.p.*“. Nejvyšší správní soud souhlasí i s navazujícími závěry žalovaného. Pokud pak stěžovatelka uváděla, že již jen samotná skutečnost, že s vlastníkem pozemků nebylo ve správním řízení jednáno, je dostatečná ke kasaci napadených rozhodnutí, odkazuje ji soud na výše uvedenou prejudikaturu, zejména pak na rozsudek rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, a usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. II. ÚS 2023/10. Z právní úpravy přitom nevyplývá opora pro závěr, že správní orgány měly stěžovatelce předmětná prvostupňová rozhodnutí znovu doručit a teprve od tohoto doručení dovozovat právní moc rozhodnutí. Stěžovatelka nebyla účastníkem daných řízení. Nemovitosti získala až po skončení daných řízení. Z právní úpravy přitom nevyplývá, že by správní orgán měl po nabytí právní moci rozhodnutí toto doručovat i subjektům, které nabyly vlastnické právo k nemovitostem, ze kterého plynulo původnímu vlastníkovu účastenství v řízení. To nevyplývá ani z judikatury. Nejvyšší správní soud v obecné rovině souhlasí s tím, že i pravomocné rozhodnutí může být za určitých podmínek napadeno tzv. mimořádnými opravnými prostředky. I jejichž použití však zákon značně limituje (např. lhůtou). Nejinak tomu bylo i § 65 a násl. správního řádu z roku 1967, jak správně dovodil žalovaný. Stěžovatelka přitom nezpochybnila argumentaci žalovaného o uplynutí zákonných lhůt pro podání mimořádného opravného prostředku. V této souvislosti lze akcentovat i nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 12. 2004, sp. zn. IV. ÚS 430/04, podle něhož *„pokračování v řízení již jednou pravomocně skončených, respektive zrušených pravomocných rozhodnutí, je vázáno na splnění řady zákonných podmínek a především je možné pouze v zákonem stanovených lhůtách. V takových případech je především třeba uvážít, jak práva jednotlivce, který dosud vycházel v dobré víře v právní moc rozhodnutí, pak i práva toho, jenž nebyl*

účastníkem řízení, ač mohla být tím rozhodnutím jeho práva dotčena, tak ovšem tak i princip právní jistoty a důvěry jednotlivce v akty státu, jejíž konkrétním výrazem jsou mimo jiné právě zákonem stanovené prekluzivní lhůty ke uplatnění mimořádných opravných prostředků proti pravomocnému rozhodnutí (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2004, sp. n. zn. IV. ÚS 430/04).“ Podrobněji odkazuje soud i v tomto ohledu na rozhodnutí žalovaného a navazující rozsudek krajského soudu.

[24] Souhrnně vzato se Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatelka nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[25] Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě kasačních námitek důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Soud neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet *ex officio* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Zamítl proto kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu